

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący)

SSN Andrzej Kijowski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z powództwa M. Ś., B. W., A. K., I. S.

przeciwko K. Spółce jawnej L.P., D. J. w Ś.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2005 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 28 października 2004 r., sygn. akt VI .../04,

1) oddala zażalenie;

**2) zasądza od Spółki jawnej „K.” – L. P. i D. J. na rzecz powódek
[...] po 120 zł (słownie złotych: sto dwadzieścia) tytułem
częściowego zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P., po
rozpoznaniu sprawy z powództwa [...] przeciwko K. Sp. jawna [...],

postanowieniem z dnia 28 października 2004 r. (VI Pa .../04) odrzucił kasację strony powodowej od wyroku tegoż Sądu Okręgowego w P. z dnia 4 sierpnia 2004 r. Zdaniem Sądu kasacja podlegała odrzuceniu, albowiem nie zawierała okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.).

W zażaleniu na powyższe postanowienie, powodowie stwierdzili, że kasacja powinna zostać przyjęta do rozpoznania, gdyż wywody merytoryczne w niej zawarte, uzasadniają przyjęcie, że czynią one zadość wymaganiom, o których mowa w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega oddaleniu, ponieważ okazało się nieusprawiedliwione. Według przepisu art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. kasacja powinna zawierać przedstawienie okoliczności warunkujących przyjęcie jej do rozpoznania, i to niezależnie od zamieszczenia w niej przewidzianego przez art. 393³ § 1 pkt. 2 uzasadnienia podstaw kasacyjnych, co skądinąd jasno wynika z oddzielnego unormowania tych rygorów w dwóch powołanych przepisach (por. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 r., z. 3, poz. 52). Innymi słowy, jeżeli skarżący nie wskazał w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, to ustawowy obowiązek ich przedstawienia nie jest spełniony, choćby nawet dały się ewentualnie wywieść z uzasadnienia tego specyficznego środka zaskarżenia, pomyślanego – zwłaszcza po zmianach dokonanych ustawą z dnia 24 maja 2000 r. – przede wszystkim w interesie publicznym, rozumianym jako zapewnienie jednolitej wykładni i wkładu w rozwój prawa oraz jurysprudencji (por. postanowienia SN z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 r., z. 7-8, poz.147 oraz z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001 r., z. 10, poz.156). Dlatego wnoszący kasację, który przykładowo powołuje się na występowanie w danej sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien zagadnienie to sformułować i wskazać argumenty prowadzące do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., I CZ 35/01, OSNC 2002 r., z. 1, poz.11).

Stawianie kasacji wysokich wymagań profesjonalnych (art. 393² k.p.c.) w pełni przy tym usprawiedliwia tezę, że okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji powinny być, podobnie jak pozostałe elementy przewidziane w art. 393³ § 1 k.p.c.) przedstawione w wydzielonej części kasacji, jako odrębny typograficznie

element pisma procesowego, obok oznaczenia zaskarżonego orzeczenia ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, a także wniosku o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia lub zmiany. Kasacja powinna być zatem tak skonstruowana i zredagowana, aby zarówno przeciwnik procesowy, jak i Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w wywodzie kasacyjnym, a tym bardziej domyślać się wszystkich jej elementów (postanowienie SN z dnia 20 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 r. nr 2, poz. 22).

Przedmiotowa kasacja nie spełnia tych wymagań, gdyż nie wskazuje żadnej z podstaw jej rozpoznania określonych w art.393 k.p.c. Nieprzedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji jest zaś jej wadą istotną, o konstrukcyjnym charakterze i wyklucza uzupełnienie tego braku, co kasację, a właściwie jej namiastkę, czyni niedopuszczalną (postanowienie SN z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001 r., z. 3, poz. 51). W takiej sytuacji chodzi przy tym jedynie o wyraźne i umotywowane stwierdzenie, że w danej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Jeżeli – zdaniem wnoszącego kasację – zaskarżone orzeczenie pozwala na takie stwierdzenie, to żadną miarą nie sposób uznać, iżby nie było możliwe jego przedstawienie, co samo przez się warunkuje dopuszczenie kasacji do tzw. "przedsądu" (art. 393 i art. 393⁷ §1 k.p.c.), w trakcie którego liczy się dopiero siła argumentów przemawiających za faktycznym przyjęciem sprawy do rozpoznania przez naczelny organ władzy sądowniczej (por. postanowienie SN z dnia 5 czerwca 2001 r., IV CZ 45/01, OSNC 2001 r., z. 10, poz.157). Odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania nie wyłącza natomiast ograniczenie się skarżącego do stwierdzenia, że nie jest ona oczywiście bezzasadna i zaniechanie wskazania przesłanek z art.393 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 5 kwietnia 2001 r., 30/01, OSNC 2001 r., z. 11, poz. 168). To samo dotyczy ewentualnego zamieszczenia w kasacji stwierdzeń, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo lub że zachodzi nieważność postępowania (art. 393 § 2 k.p.c.), gdyż podobne wypowiedzi mogą być kwalifikowane jedynie jako element uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a nie jako

„przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” (por. postanowienie SN z dnia 27 listopada 2001 r., III CKN 462/01, OSNC 2002 r., z. 4, poz. 56). Posłużenie się przez skarżącego ostatnio zacytowanym zwrotem ustawowym z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. świadczy co najwyżej, że przepis ten jest stronie znany, a nie o tym, że się do niego zastosowała (por. postanowienie SN z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002 r., z. 5, poz. 71).

Powyższe orzecznictwo znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego w składzie połączonych Izb : Cywilnej oraz Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02 (OSNC 2003 r., z. 7-8, poz. 92) nawet jeśli w uchwale tej uznano skądinąd, że dla spełnienia rygoru z art. 393³ §1 pkt 3 k.p.c. „wystarczy” wykazanie przez stronę, iż zaskarżone orzeczenie „oczywiście narusza prawo” lub zachodzi „nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Jest jednak oczywiste, że owo „wykazanie” nie może się ograniczyć do przytoczenia cytowanych zwrotów ustawowych, lecz musi być szczegółowo umotywowane.

Z tych względów kasacja została prawidłowo odrzucona przez Sąd drugiej instancji z mocy art. 393⁵ k.p.c.